

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 8 lutego 2017 r. sygn. IX K 1292/14 dotyczącego **A. P.** wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając obrazę prawa materialnego a to art. 51 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 1 k.k.s. wskutek ukarania oskarżonego za wykroczenia skarbowe, których karalność ustała oraz rażącą niewspółmierność kary, w sytuacji, w której wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu uzasadniają zastosowanie kary łagodniejszej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie przypisanych wykroczeń, względnie uniewinnienie oskarżonego, a w zakresie przypisanych oskarżonemu przestępstw o wymierzenie kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu sprawy uznał, iż apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew podniesionym w apelacji zarzutom Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy, a swoje stanowisko uzasadnił w sposób należyty, zgodny z art. 424 k.p.k. Zgodnie z zasadami postępowania karnego, w myśl których podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu odniósł się do wszystkich okoliczności wskazując jednocześnie, które z nich uczynił podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Nietrafne są wskazania na przedawnienie karalności przypisanych oskarżonemu wykroczeń z art. 57 § 1 k.k.s.

Obecnie przyjmuje się, że niewpłacenie podatku w terminie odpowiada pojęciu uszczuplenia należności publicznoprawnej w rozumieniu art. 53 § 27 k.k.s., gdyż chodzi tu o wyrażoną liczbowo kwotę pieniężną, od której uiszczenia zobowiązany się uchylił i po stronie wierzyciela podatkowego powstał uszczerbek finansowy. Powyższy pogląd obecnie znajduje oparcie w zmienionej treści art. 53 § 29 k.k.s., według którego pojęcie „uszczuplenia” stosuje się odpowiednio m.in. do znamienia czasownikowego użytego w typizacji art. 57 § 1 k.k.s. „nie wpłaca w terminie podatku”. Zdezaktualizowała się zatem teza orzecznictwa głosząca, że przedawnienie wykroczenia określonego w art. 57 k.k.s. rozpoczyna swój bieg od popełnienia tego czynu, wynikająca z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03 (OSNKW 2003, Nr 5–6, poz. 57). Obecnie bowiem w świetle brzmienia art. 53 § 29 k.k.s. należy uznać wykroczenie skarbowe z art. 57 k.k.s. za polegające na uszczupleniu należności publicznoprawnej i zgodnie z art. 44 § 3 k.k.s. w zw. z art. 51 § 1 k.k.s. liczyć bieg przedawnienia od końca roku, w którym upłynął termin płatności podatku (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2011 r. V KK 361/10 OSNKW 2011, z. 2, poz. 16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r. II KK 214/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2011 r. V KK 272/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 11/13 - OSNKW 2014 z. 1, poz. 3)

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. V KK 411/14 wyraźnie wskazano, że w związku ze zmianą treści art. 53 § 29 k.k.s., dokonaną ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 178, poz. 1479), bieg terminu przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego polegającego na uszczupleniu należności publicznoprawnej rozpoczyna się nie od czasu jego popełnienia, ale z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Uporczywe niewpłacanie w terminie podatku, będące znamieniem wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., jako uszczuplenie należności publicznoprawnej prowadzi do powstania zaległości podatkowej i do takich zachowań ma zastosowanie dyspozycja art. 44 § 3 k.k.s., określająca odmiennie niż to ma miejsce w § 4 tego przepisu, początek biegu okresu przedawnienia.

Sąd Okręgowy po analizie postępowania przed Sądem Rejonowym przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie doszukał się uchybień w zakresie ustaleń stanu faktycznego i kwalifikacji przypisanych oskarżonemu wykroczeń oraz przestępstwa.

Stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione w uzasadnieniu jest zasadne i w pełni zasługujące na aprobatę zarówno w zakresie przypisania oskarżonemu winy jak również oceny stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i wymierzonych kar.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie sposób uznać wymierzonych kar za rażąco surowe, bowiem zarzut taki byłby zasadny jedynie wtedy, gdyby Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. Sąd I instancji wymierzając karę właściwie ocenił okoliczności sprawy, zaś wymierzone kary mieszczą się w granicach sędziowskiego wymiaru kary. Sąd Orzekający uwzględnił przy wymiarze kary tak okoliczności obciążające jak i łagodzące, uwzględnił również zmniejszenie się zarobków oskarżonego w porównaniu do deklarowanych na etapie postępowania przygotowawczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego i nie uwzględnił wniosków w niej zawartych. Sąd Odwoławczy utrzymał stąd w mocy zaskarżony wyrok oraz wobec nieuwzględnienia apelacji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 1020 złotych oraz obciążył oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.